

Arrest

nr. 177 280 van 3 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. BYTTEBIER, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Mogadishu (Somalië) en verklaart daar heel uw leven gewoond te hebben. U verkocht frisdrank en fruitsap op de markt Mano Boolyo en de Bakara markt. In juni 2015 vond er een incident plaats voor uw winkel waarbij 2 al Shabaableden werden doodgeschoten door regeringssoldaten. Op 2 juli 2015 zijn leden van Al Shabaab naar uw verkoopplaats gekomen op een moment dat u niet aanwezig was, maar uw zoon en uw nicht wel. U was op dat moment onderweg naar de Bakara markt toen u werd verteld dat er een incident voor uw winkel had plaatsgevonden en uw zoon en nicht naar het ziekenhuis waren gebracht. U ging naar huis waar uw moeder was en zij raadde u aan om onder te duiken, wat u ook deed bij uw oom in Hamarweyne. Vanaf dat ogenblik wordt u via sms verschillende keren bedreigd en beschuldigd van verantwoordelijk te zijn voor de dood van verschillende

*Al Shabaab*leden. Uw moeder regelde uw vertrek en verliet Mogadishu op 5 augustus 2015. U reisde via Oeganda en andere, onbekende, landen en kwam op 17 september 2015 in België aan. Op 23 september 2015 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van het paspoort van uw echtgenote neer, een kopie van de geboorteakte van uw zoon Y. en een kopie van het paspoort van uw zoon.

B. Motivering

Gelet op de elementen uit uw dossier, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst verklaart u dat, van zodra u te horen krijgt dat er een schietpartij heeft plaatsgevonden aan uw zaak en uw zoon en uw nicht naar het ziekenhuis zijn gebracht, u onmiddellijk naar uw huis bent gerend waar uw moeder u aanraadde onder te duiken (gehoorverslag CGVS 2 juni 2016, p. 9). Het is echter opmerkelijk dat u hoort dat uw nicht waarvoor u al sinds 2008 zorgt en uw eigen zoon gewond zijn geraakt en naar het ziekenhuis worden gebracht, u besluit zelf onder te duiken. U verklaart dit door te zeggen dat uw moeder en uw oom, waarmee u blijkbaar een familievriend bedoelde (CGVS p. 13), naar het ziekenhuis gingen gaan, maar het blijft zeer vreemd dat u op dat ogenblik zelf niet de nood had uw zoon op te zoeken. Ook later bent u uw zoon niet gaan opzoeken (CGVS p. 10), met als verklaring dat u onmiddellijk via berichten werd bedreigd. Later verklaart u echter dat u uw eerste dreigbericht pas na enkele dagen ontving (CGVS p. 11), waardoor het al helemaal niet logisch is dat u op geen enkel moment uw zoon en nicht in het ziekenhuis heeft bezocht.

U spreekt bovendien ook van verschillende dreigberichten en zelfs dat u éénmalig gebeld werd, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het slechts om 1 sms ging. In het begin van het gehoor bij het CGVS werd gevraagd of uw verklaring bij DVZ werd voorgelezen, waarop u bevestigend antwoordt en zegt dat alles klopte. Deze tegenstrijdigheid komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Wanneer u wordt gevraagd waarom u uw simkaart niet gewoon heeft verwijderd, verklaart u dat u uw telefoon nodig had om naar uw oom te kunnen bellen wanneer hij op ziekenbezoek was zodat u de stem van uw kinderen kon horen (CGVS p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring. Gezien u bij uw oom ondergedoken was en uw moeder daar ook woonde, had u makkelijk aan hen kunnen vragen een andere simkaart voor u te kopen. Opnieuw gaat het om een onlogisch gegeven. Bovendien heeft u, ondanks dat u in het bezit was van een telefoon, op geen enkel moment zelf uw vrouw die woonachtig is in Londen verwittigt (CGVS p. 13). Uw verklaring dat u uw eigen zorgen had is in deze context niet aannemelijk.

Verder verklaart u dat terwijl u ondergedoken leefde, uw oom en uw moeder wel naar het ziekenhuis gingen om uw nicht en uw zoon te bezoeken. In de dreigberichten die u ontving werd er vermeld dat Al Shabaab op de hoogte was van uw verblijf in Hamarweyne. Volgens uw verklaringen gingen uw oom en uw moeder regelmatig naar het ziekenhuis (CGVS p. 12), waardoor het voor Al Shabaab mogelijk zou geweest zijn om hen te volgen en zo uw exacte schuilplaats te vinden, zeker gezien het feit dat u daar een maand heeft gewoond. U verklaart ook niet te weten of uw moeder ooit problemen heeft gehad door deze veelvuldige ziekenbezoeken (CGVS p. 12).

Verder beweert u ook dat pas toen u reeds twee weken ondergedoken leefde uw oom een smokkelaar heeft gecontacteerd. Het is onaannemelijk dat in een levensbedreigende situatie waarin u verscheidene dreigementen ontvangt, hier zo lang mee gewacht wordt (CGVS p. 11).

Ten slotte zijn er nog een aantal andere elementen die afbreuk doen aan uw algemene geloofwaardigheid. Wanneer wordt gevraagd naar veiligheidsincidenten in Mogadishu, kan u enkel voorbeelden van 2006 en 2008 geven. Gevraagd naar recentere incidenten komt er geen concreet antwoord (CGVS p. 9). Hierdoor kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde recente verblijf in Mogadishu, wat de geloofwaardigheid van uw verhaal uiteraard niet ten goede komt. Verder verklaart u ook dat uw broer is vermoord terwijl u al in België was. Gevraagd naar verdere details of informatie kan u deze niet geven en zegt u dat u onmiddellijk de telefoon heeft neergelegd omdat u uw eigen zorgen had (CGVS p. 12). Dit is echter volstrekt ongeloofwaardig en doet verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van

10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

Ter zitting van 12 oktober 2016 werd de behandeling van de zaak uitgesteld naar 26 oktober 2016.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, a (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat uit het loutere feit dat hij aanvallen van Al Shabaab vermeldt uit 2006 en 2008 kan niet zomaar worden afgeleid dat hij niet tot 2015 in Mogadishu verbleef. Inzake zijn beslissing om onder te duiken in plaats van zijn zoon en niet in het ziekenhuis te bezoeken, benadrukt verzoeker dat hij angst had dat Al Shabaab hem in de gaten hield, daarom is hij ondergedoken en heeft hij aan zijn moeder gevraagd om de kinderen te bezoeken, zo kon hij telefonisch contact houden. Over de dreigberichten zegt verzoeker dat hij zijn gsm had uitgezet toen hij net was ondergedoken, na enkele uren schakelde hij deze weer aan en werd hij

gebeld en kreeg hij een dreig sms. Inzake het niet kopen van een nieuwe simkaart zegt verzoeker dat hij zijn gsm verschillende keren heeft uitgezet, via dit toestel kreeg hij info van de kinderen, zijn oom zei dat het niet nodig was om een andere gsm te kopen. Inzake het risico dat zijn moeder gevolgd zou worden naar verzoekers schuilplaats, stelt verzoeker dat hij niet de indruk had dat ze zijn moeder zouden volgen. Inzake het verstrijken van twee weken vooraleer een smokkelaar gecontacteerd werd, stelt verzoeker dat zijn oom eerst voor de kinderen zorgde en probeerde om voor hen paspoorten te verkrijgen, toen dat mislukte, werd beslist dat verzoeker alleen zou vluchten, toen werd een smokkelaar gezocht. Verzoeker wilde niet vluchten zolang de kinderen zich nog in het ziekenhuis bevonden. Inzake recente gebeurtenissen kan verzoeker wel informatie geven, met name vermeldt hij nu een aanslag op een hotel in 2015 en een aanslag op een restaurant. Verzoeker betreurt ook dat hij niet meer informatie kon geven over de dood van zijn broer. Hij was dichtgeklopt, wil dit rechtzetten en geeft nu de uitleg.

Inzake de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de verwerende partij een UNHCR rapport aanhaalt van 2014 waarin het UNHCR zelf stelt dat inwoners van Somalië recht kunnen hebben op een beschermingsstatus. Verzoeker benadrukt dat hij door Al Shabaab werd beschouwd als werkend voor de overheid. Verzoeker meent ook dat niet kan verwezen worden naar een arrest van het EHRM van september 2013 terwijl de aanslag op verzoekers kraam dateert van 2 juli 2015.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden geen stukken gevoegd.

3.3. Op 30 september 2016 dient de verwerende partij een aanvullende nota in, met daarbij gevoegd een update van 6 september 2016 van de COI Focus Somalië, "*Veiligheidssituatie in Mogadishu*".

3.4. Beoordeling

3.4.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag werd geweigerd om volgende redenen:

- het is opmerkelijk dat verzoeker beslist om onder te duiken en niet om naar het ziekenhuis te gaan om zijn zoon en nicht te bezoeken, nadat deze gewond zijn geraakt bij de schietpartij aan zijn winkel. Verzoeker verklaart dit door te zeggen dat zijn moeder en een familielvriend (oom) naar het ziekenhuis gingen. Verzoeker legt ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop hij voor het eerst bedreigingen ontving: onmiddellijk nadat hij gevlucht was of pas na enkele dagen;
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het aantal bedreigingen: bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde hij dat het om één sms ging, bij het CGVS verklaarde hij dat het om verschillende dreigberichten en een eenmalig telefoontje ging;
- verzoeker geeft geen afdoende verklaring waarom hij niet gewoon een andere simkaart kocht en waarom hij zijn vrouw in Londen niet verwittigd heeft;

- Al Shabaab was op de hoogte van verzoekers ondergedoken verblijf in Hamarweyne, had Al Shabaab zijn moeder en familievriend (oom) gevolgd, dan hadden ze verzoeker gevonden, verzoeker heeft hier geen verklaring voor;
- pas na twee weken onderduiken werd de smokkelaar gecontacteerd, het is in deze omstandigheden onaannemelijk dat dit zolang heeft geduurd;
- enkele andere elementen doen afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid: verzoeker kan enkel voorbeelden geven van algemene veiligheidsincidenten in Mogadishu in 2006 en 2008, geen meer recente. Hierdoor kunnen er vraagtekens gesteld worden bij verzoekers recent verblijf in Mogadishu. Ook kan verzoeker geen verdere uitleg geven bij de dood van zijn broer, die vermoord werd toen verzoeker al in België was, verzoeker zou nadat hij dit nieuws heeft vernomen de telefoon neergelegd hebben omdat hij zijn eigen zorgen heeft. Dit doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

3.4.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.4.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers verklaringen over de oorzaken van zijn vlucht uit zijn land zijn echter ongerijmd en strijdig op meerdere essentiële punten.

Voor elk van deze punten geeft verzoeker in het verzoekschrift een uitleg. In dit verband wordt opgemerkt dat deze uitleg de zaken net ingewikkelder maakt of een uitleg *post factum* is. Zo stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij, toen hij net was ondergedoken bij zijn moeder, zijn gsm had uitgezet, na enkele uren weer inschakelde en toen werd gebeld en ook een sms kreeg met bedreigingen, daarna ging hij naar Hamarweyne om daar onder te duiken. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker na het incident naar huis is gegaan, dat zijn moeder hem gezegd heeft dat er gewapende mannen voor hem waren langsgesproken, dat hij toen onmiddellijk naar Hamarweyne is gegaan om onder te duiken (gehoorverslag CGVS, p. 9), dat hij daar het eerste bericht kreeg na drie dagen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Nadat hij meerdere keren een bericht had ontvangen en zelfs gebeld werd, heeft hij zijn gsm uitgeschakeld (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Hieruit blijkt dat de uitleg in het verzoekschrift in dit verband verschilt van verzoekers eigen verklaringen. Dit is niet van aard om de onduidelijkheden en eventuele tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker recht te zetten, integendeel. Een nieuwe versie van de feiten geven vereenvoudigt de zaken niet en is niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing.

De uitleg inzake de moord op verzoekers jongere broer betreft een uitleg *post factum*. Tijdens het gehoor bij het CGVS heeft verzoeker verklaard dat zijn vrouw hem vanuit Londen in België is komen bezoeken en ervoor zorgde dat verzoeker in contact kon komen met zijn familie. Toen kreeg hij het nieuws te horen over het overlijden van zijn moeder en de dood van zijn broer, meer werd hem niet verteld, verzoeker was erg geschrokken van dit nieuws en heeft de telefoon toegelegd (gehoorverslag CGVS, p. 12). Nu geeft verzoeker in het verzoekschrift de uitleg dat hierover praten zwaar was voor hem en dat hij is dichtgeklapt tijdens het gehoor en geeft hij vervolgens een gedetailleerde uiteenzetting over deze moord. Er wordt niet ontkend dat de moord op een broer een zwaar feit is met een ernstige emotionele impact. De vraag rijst echter waarom verzoeker dan niet tijdens het gehoor gezegd heeft dat spreken hierover hem zwaar valt, maar toen enkel stelde dat hij geschrokken was van dit nieuws en de telefoon toelagde en er verder niets over wist. Alleszins wordt vastgesteld dat de uitleg *post factum* geen afbreuk doet aan de motieven in dit verband in de bestreden beslissing.

Verzoeker ontkent niet dat hij over incidenten in Mogadishu enkel feiten daterend van 2006 en 2008 vermeldde en toen hem naar incidenten werd gevraagd van “*de laatste jaren*” (gehoorverslag CGVS, p. 9), hij vrij vaag bleef. Door nu in het verzoekschrift meer recente incidenten te vermelden, doet hij geen afbreuk aan zijn verklaringen tijdens het gehoor en aan de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing.

Voor het overige moet worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.4.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4.6 Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.4.7. Het CGVS vermeldt dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS onderzoekt vervolgens de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië en gebruikt hiervoor verschillende bronnen: *“UNHCR International Protection Considerans with regard to people fleeing Southern and Central Somalia”* van januari 2014, *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van juni 2014, de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016 met update op 6 september 2016, meegedeeld in een aanvullende nota.

Het CGVS stelt dat uit de COI Focus blijkt dat het geweld er enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen in hoofdzaak gericht tegen hotels en restaurants populair bij politieke figuren en overheidsfunctionarissen, tegen overheidsgebouwen of overheidsinstellingen, en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Het UNHCR adviseert evenwel niet om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een vorm van bescherming te bieden. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het geweldniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in zijn land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen moet de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld worden.

Het CGVS stelt in dit verband het volgende:

“Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische

rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Als gevolg van de update van 6 september 2016 geeft het CGVS een nieuw onderzoek van de veiligheidssituatie in Mogadishu, waarvan de conclusies dezelfde zijn, enkel een morteraanval op het presidentieel paleis en mortieraanvallen op het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu worden bijkomend vermeld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker voert aan dat het UNHCR in zijn rapport van 2014 stelt dat inwoners uit Somalië recht hebben op een asielstatus, dat het CGVS vergeten is dat verzoeker door Al Shabaab werd beschouwd als werkend voor de overheid en dat de verwijzing naar een arrest uit 2013 gedateerd is, nu de aanslag gericht tegen verzoeker dateert van 2 juli 2015, dat het CGVS stelt dat het aantal burgerdoden is gedaald maar dat er wel nog gerichte aanslagen zijn, zodat verzoeker één van de willekeurige burgerslachtoffers zou kunnen zijn en dat de veiligheidssituatie tot op heden moet worden nagegaan en niet tot in 2013.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport van het UNHCR van 2014, wordt opgemerkt dat dit document van het UNHCR ook werd gebruikt door het CGVS en dat in dat verband werd geconcludeerd dat *“Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn”*.

Inzake verzoekers bewering dat Al Shabaab dacht dat hij voor de overheid werkte, wordt verwezen naar hetgeen hierboven gesteld werd inzake verzoekers asielrelaas: verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet vaststaat. Door één van die verklaringen te herhalen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota wordt informatie gebruikt die meer recent is dan 2013, met name *“UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia”* van januari 2014, *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van juni 2014, de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016 met update op 6 september 2016. Verzoekers kritiek in dit verband kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker stelt dat hij één van de willekeurige burgerslachtoffers kan zijn, wordt opgemerkt dat deze bewering geen afbreuk doet aan de algemene conclusie dat in Mogadishu geen situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook de mededeling ter zitting dat de verkiezingen in Somalië steeds maar uitgesteld worden, doet geen afbreuk aan deze algemene conclusie voor Mogadishu.

Verzoekers kritiek is dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

3.4.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.4.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.4.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3.4.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET